

prima instanță – A.Niculcea
instanța de apel – N.Traciuc, M.Anton, I.Cotruță

ÎNCHEIERE

22 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Svetlana Filincova
Maria Ghervas
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Ciocanu Vasile,

în pricina civilă, la cererea de chemare în judecată depusă Ciocanu Vasile împotriva Ministerul Justiției și executorul judecătoresc Zamșa Valentina privind casarea deciziei și obligarea emiterii hotărârii,

împotriva Deciziei Curții de Apel Chișinău din 18 februarie 2016 prin care a fost respins apelul declarat de Ciocanu Vasile și s-a menținut hotărârea judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 17 noiembrie 2015,

c o n s t a ț ă:

La 12 octombrie 2015, Ciocanu Vasile s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Ministerul Justiției și executorului judecătoresc Zamșa Valentina prin care a solicitat repunerea în termen a cererii conform art. 116 Codul de procedură civilă, casarea deciziei Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești din 26 februarie 2015 și pronunțarea unei noi hotărâri cu propunerea față de Ministerul Justiției de aplicare lui Zamșa Valentina a sancțiunii disciplinare de retragere a licenței.

În motivarea acțiunii a invocat că la 21 martie 2015 i-a fost adusă la cunoștință decizia Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești din 26 februarie 2015 prin care s-a admis solicitarea lui Ciocanu Vasile privind aplicarea sancțiunii disciplinare sub formă de mustrare, executorului judecătoresc Zamșa Valentina pentru încălcarea prevederilor art.20 Codul deontologic și art.30 alin.(2) lit. b) Codul de executare.

Consideră reclamantul că sancțiunea aplicată executorului este prea lejeră, necorespunzătoare acțiunilor nelegitime comise de executorul judecătoresc Zamșa Valentina.

La 24 iulie 2015 a depus la Ministerul Justiției contestație împotriva deciziei Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești, însă aceasta nu a fost expediată în instanța de judecată.

Ulterior, s-a adresat cu contestația la judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău, considerând-o competentă să examineze cazul deoarece executorul judecătoresc Zamșa Valentina are adresa în sect. Rîșcani. Susține că judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău urma să expedieze dosarul pentru examinare la judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, unde are adresa Ministerul Justiției și să solicite expedierea contestației împreună cu dosarul disciplinar al executorului din Ministerul Justiției.

Consideră că până la înaintarea prezentei acțiuni, contestația nu a fost examinată din diferite pretexte neîntemeiate, și anume faptul că nu s-a dat curs cererii fiind obligat să certifice diferite documente.

Prin hotărârea judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 17 noiembrie 2015 cererea de chemare în judecată înaintată de către Ciocanu Vasile a fost respinsă ca fiind tardivă.

Nefiind de acord cu hotărârea judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 17 noiembrie 2015, Ciocanu Vasile a depus apel, la 24 noiembrie 2015.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 18 februarie 2016 a fost respins apelul declarat de Ciocanu Vasile și s-a menținut hotărârea judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 17 noiembrie 2015.

La 18 aprilie 2016 Ciocanu Vasile a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 18 februarie 2016, prin care a solicitat, casarea acesteia și a hotărârii judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 17 noiembrie 2015 și emiterea unei decizii de admitere a cererii de chemare în judecată.

În motivarea recursului a indicat că este greșită concluzia instanțelor ierarhic inferioare privind respingerea acțiunii ca fiind tardivă, considerând recurentul că a respectat termenul adresării în instanța de judecată prevăzut de lege.

Prin urmare, recurentul și-a întemeiat pretențiile invocate în recurs prin prisma prevederilor art. 432, alin. (2), lit. a) și b) Codul de procedură civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a adoptat decizia la 18 februarie 2016, potrivit scrisorii de înștiințare nu este indicată data expedierii deciziei motivate, iar la materialele cauzei lipsește dovada recepționării copiei deciziei motivate de către recurent. Recursul la rîndul său a fost depus la 18 aprilie 2016, respectiv a fost depus în termenii prevăzuți de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Analizând modul în care recurentul și-a exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele motive.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanțele de judecată aplicând corect normele de drept material și de drept procedural.

Subsecvent, în conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform cărei recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanțele ierarhic inferioare de judecată s-au pronunțat în modul corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cu referire la argumentul recurentului privind aplicarea eronată de către instanțele judecătorești inferioare a normelor de drept material, colegiul menționează că în cererea de recurs nu se indică prin ce s-a manifestat aplicarea eronată a normelor de drept material și din care circumstanțe aceasta rezultă. Colegiul reține că aceste argumentul al recurentului poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Ciocanu Vasile nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Ciocanu Vasile se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Svetlana Filincova

judecători

Maria Ghervas

Dumitru Mardari